

Barlangban házasodott a Nők Lapja Café párja

Nők Lapja Café
2011. 11. 14.

Gábor és Csilla egy barlangászás során is találkozhatott volna, de ők a Nők Lapja Café társkeresőjét választották. Ők példázzák, hogy születhet a világhálón igazi szerelem. Na meg Viola, a most 9 hónapos kislányuk.

2002-ben költöztem Csíkszeredáról Pécsre, egy kósza ötlet volt a társkeresés. Felmentem a Nők Lapja Café randivonalára, körülbelül egy hétig voltam fönt, azután jöttünk össze az akkori barátommal. Aztán később, amikor épp nagyon összevesztünk, ismét fölnéztem, és azonnal kiszúrtam Gábort. Meg is állapítottam, hm, milyen jó pasi, de aztán ennyi volt, mert akartam adni még egy esélyt a kapcsolatomnak. Nem kellett volna... Amikor egy év után végleg vége lett, dühből és keserűségből újra a párkeresőn voltam. Gábor

volt az első, akit kidobott a gép, az adatlapja nyilvános volt, ehhez még regisztrálnom sem kellett. Aztán irány az Iwiw! Tudtam, hogy Tojás a fantázianeve, gondoltam, ott is ezt használja, és pillanatok alatt megtudtam róla mindent. Csakhogy kiderült, úgy volt beállítva a netem, hogy a skype is be volt kapcsolva, és »véletlenül« ráköszöntem... Tojás75 meg visszautasított – kezdi történetüket Csilla.

„Persze, hogy vannak véletlenek – vág közbe Gábor, aki csendben hallgatja feleségét, közben csak bólogat, na meg Violát próbálja tartani, az örökmozgó kislány nehogy lemásszon az asztalról. – Én észre sem vettem, hogy rám köszönt” – mondja.

„Végül is éjjel fél 12-kor küldtem el az üzenetem, még jó, hogy nem válaszolt. De aztán írtam is neki, hogy én kerestem véletlenül, de hogy ő-e az, aki a Nők Lapja Café társkeresőjén is ott van. Innentől pedig csak jöttek-mentek a levelek, meg a skype, estétől hajnalig lógtunk a neten, tíz nap után pedig találkoztunk – meséli Csilla. – Ránk zárták a teázót. Úgy dobtak ki minket, nem is tudom, mi történt, de nem bírtuk abbahagyni a beszélgetést” – veszi át egy pillanatra a szót a férfi, akinek amúgy nem kenyerere nagyon sem az ismerkedés, sem a kommunikáció. Sokkal inkább a kisvasút, meg a vasúti közlekedés az ő világa, Csilla azonban pillanatok alatt kimozdította. „Utána minden nap találkoztunk, és egy hét után már lényegében együtt éltünk, fél év után összetettük a háztartásunkat, újabb fél év után pedig közösen kerestünk új otthonot. Ekkor már Viola a pocakomban volt, teljesen természetes volt, hogy innentől csak együtt, kéz a kézben csinálunk mindent. Gábor szülei egy pillanat alatt befogadtak, és sokat számított az, amit náluk láttam. Az a nagy szeretet, egymás tisztelete... látványosan büszkék egymásra.”

„Anyukám már nagyon aggódott, hogy engem csak a vasút meg a műszaki dolgok érdekelnek, hogyan lesz így családom... – mondja Gábor. – Én nem is értettem, miről beszél. Nekem úgy volt jó. De engem is zavart a sikertelenség, ezért tettem föl magam a társkereső oldalra. Úgy gondoltam, ezzel meg is tettem minden tőlem telhetőt. Amúgy is nagyon zárkózott vagyok, nekem egy kisebb vita is

komoly traumát jelent, Csillával viszont még ilyen sincs. Két szóból megértjük egymást” – summáz Gábor.

„Ez volt az egyetlen nehézség, megérteni ezt a nyelvet, hogy nála a racionalitás sokkal előrébb van, mint az érzelem. Hogy ha megkérdem tőle, szeret-e, neki erről csak az a paraszt bácsikás vicc jut az eszébe, hogy: majd ha változás lesz, szólok” – mondja ma már nevetve Csilla. De azért akkor Gábornak is nagyon megered a nyelve, amikor az esküvőjüket meséli: „A barlangászás volt a közös pont, bár ott sosem találkoztunk. Egy lánynak általában nem természetes, hogy vízben, sárban négykézláb kúszik-mászik a legszűkebb járatokban is, de Csillának ez ugyanolyan szerelem, mint nekem. Szinte természetes volt, hogy nem is tarthatjuk máshol a lagzit, mint egy barlangban. De nem is akármelyikben. Aggtelek az egyetlen barlang itthon, ahol százhusz ember simán elfér, itt volt a kétnapos fesztivál” – emlékszik ma is lelkesen. S hogy hogyan sikerült munka és a gyerek mellett egy ilyen nem hétköznapi lagzit összehozni? "Egy nagyon kedves pécsi esküvőszervező barátom segített, aki számára nem volt lehetetlen" - mondja Gábor.

„Ő fekete, én fehér barlangi overallban voltam, háromméteres fátylam volt, Viola is teljes menetfelszerelésben, kis barlangász-fejvédőben, picike lámpáskával – veszi át a szót Csilla –, hátunkon az Iwiw, a skype, na meg az NLCAFé logói, hogy megköszönjük a »szponzoroknak«. Az étteremben az asztalon mindenkinek más és más színű szalagja volt, hozzá apró, festett kövek, barlangászjelszavakkal. Aztán a végén jött a fő attrakció, mindenki a színe szerinti csoportban egy-egy túravezetővel tett egy aggteleki barlangi túrát. A végén a fátylat csokorba kötöttem, virágokkal tűzdeltem tele, és azt dobtam hátra a násznépnek. Jött vele egy maci is, szimbolikusan, ezzel jeleztük a követőinknek: gyerek vagy esküvő, a sorrend szabadon felcserélhető” – fejezik be történetüket immár közösen.